

Триразовий чемпіон – звучить переконливо!

Шанувальникам футболу, яких чимало серед залізничників, добре відоме ім'я та прізвище Олега Яремчука, адже в його спортивній біографії чимало вдалих виступів і гарних голів у складах різних команд від обласної першості до найвищого українського рівня – професійних футбольних колективів, серед яких чільне місце посідають львівські "Карпати". Проте, мабуть, далеко не всі залізничники, які активно цікавляться футболом, знають, що Олег не лише досвідчений спортсмен, а й їхній колега – залізничник. Нині він працює бригадиром з господарської частини в одному з найбільших підрозділів Львівської залізниці – пасажирському вагонному депо Львів.

Приводом для нашої зустрічі й розмови з Олегом стала поважна подія – на минулій Спартакіаді Львівської залізниці футбольна команда пасажирського депо Львів утретє поспіль здобула кубок і титул чемпіона залізниці. Можна з упевненістю сказати, що вагомих внесок у цей успішний результат зробив тренер-селекціонер футбольного гурту Олег Яремчук. На початку листопада цього року Олег відсвяткував свій 41-й день народження. На вигляд йому стільки і не даси, а він, до слова, і не бере... Секретами своєї футбольної молодості, планами та сподіваннями на майбутнє Олег Яремчук охоче поділився в розмові з кореспондентом "Львівського залізничника".

– Олеже, пасажирське депо Львів – одне з найчисельніших підприємств на залізниці. Мабуть, не важко з такої великої кількості працівників сформувати боєздатний футбольний колектив?

– Найперше хочу зауважити, що в нашому депо створені чудові умови для занять фізкультурою і спортом. За це – велика подяка адміністрації та профспілковому комітету підприємства. Варто згадати і хороші умови праці, створені в депо, адже вони сприяють тому, що після роботи та у вихідні в людей залишаються бажання, сили і час на заняття спортом. А культурно-масова та спортивна робота в депо організовані на високому рівні. Для прикладу, у нас постійно відбуваються спортивні

турніри, у яких змагаються команди цехів. Повірте, ці змагання не поступаються за видовищністю та напругою турнірам рівня залізниці. Під час таких заходів і вдається переглядати кандидатів головної футбольної команди депо. А вже на тренуваннях гартуємо командний дух, відлагоджуємо тактику, працюємо над майстерністю. Приємно, що результат моєї роботи не минає марно. Погодьтеся, тричі поспіль завоювати звання чемпіона залізниці – небуденне, а тим більше, не випадкове досягнення. Звісно, лише моїх зусиль було б замало, тому хочу подякувати начальнику депо Ярославу Волівендеру, голові профкому Богдану Смолінському, головному інженеру Олегу Федіву, начальнику резерву провідників Петру Марківу, помічнику начальника депо з кадрів Леву Борщаку за підтримку і допомогу. І, звичайно, усім хлопцям, які здобували ці перемоги на футбольному полі. А нині наша команда це: мастер ремонтного цеху Тарас Ошудляк, провідники пасажирських вагонів Олег Роса, Олег Слобода, Роман Струк, слюсарі-електрики Олег Шеремета, Володимир Шпак, охоронці Андрій Коцан, Андрій Кузик, начальник техвідділу Ігор Венгрин, мастер цеху ПТО Тарас Столярчук, інженер Іван Берник, слюсар Петро Глушковський, оглядач вагонів Андрій Поніжай, мастер котельні Сергій Гура,

водій Володимир Трач.

– Як відомо, втримати переможний результат значно складніше, ніж його здобути. Чи стоїть перед командою завдання будь-що підтвердити звання чемпіона вчетверте?

– Хочу сказати, що таке завдання, чи такий настрій на гру ми ставимо в кожному матчі, незалежно від стадії та рівня турніру – чи це змагання між підприємствами служби, чи фінальний турнір чемпіонату залізниці. Може лише додати, що ми маємо бажання і потенціал, аби досягти цього результату. Тим більше, що тепер мова йде не лише про спортивний інтерес, а й про престиж депо. Добре, що у трудовий колектив нині вливається молодь, відповідно формується і молода зміна, готова підсилити нашу команду. Не зупиняємося і на розбудові власної спортивної інфраструктури. У планах на наступний рік – облаштування футбольного майданчика зі штучним покриттям.

– Впевнено виступати на змаганнях, мабуть, зобов'язує і прискіплива глядацька увага великого трудового колективу депо?

– Безумовно, адже на будь-яких змаганнях ми представляємо весь колектив підприємства. На щастя, ця відповідальність не пригнічує, а навпаки додає сил та впевненості. Крім того, кожен футбольний турнір у нашому депо – це не просто змагання, а яскравий культурно-масовий захід із запрошенням поважних гостей та чудовим музичним супроводом у виконанні нашого славного ансамблю "Земляки".

– Помітно, що представницький рівень і рівень майстерності учасників залізничних змагань із року в рік зростає. Чи з'явилися у вас принципові суперники, перемога над якими дається найважче?

– Є група команд, які відзначаються своїм стилем, малюнком гри і, звичайно, бійцівськими якостями. Серед гідних суперників хотів би відзначити хороші команди зі Здолбунова та Рівного, гідну конкуренцію нині нам складає команда локомотиворемонтного

заводу, дружний футбольний колектив сформувався і в управлінні залізниці. Будь-яка зустріч за участю цих команд перетворюється на принципове протистояння, яке можна порівняти із турнірною конкуренцією київського "Динамо" та донецького "Шахтаря" у прем'єр-лізі України. Можливо, це прозвучить дещо нескромно, але я вважаю, що до підвищення рівня футбольних турнірів на залізниці доклатася і наша команда, адже тепер кожне підприємство чи служба хочуть довести, що можуть на рівних змагатися за призові місця із пасажирською службою і зокрема з командою Львівського пасажирського депо.

– Олеже, відомо, що футбольний вік короткий, а тим більше – у форварда. Разом із тим ти й зараз, коли за плечима вже понад сорок років, продовжуєш активно займатися футболом. У чому секрет твого спортивного "довголіття"?

– Усе, мабуть, із Божою допомогою завдяки постійній праці, старанням. Не пропускаю жодного тренування, у вільний час займаюся кросовою підготовкою, а у футболі, якщо є швидкість, можна ефективно виступати і до 50 років, і навіть далі. Упевнений, що людині рівно стільки років, на скільки вона почуватися. Якщо виходиш на поле із вогником в очах, із бажанням працювати, приносити користь команді, вік не має важливо-

го значення. А ще, мабуть, досвід, адже школа львівських "Карпат" дала своє. До речі, нині команда ветеранів "Карпат", за яку я також виступаю, бере участь у багатьох турнірах. Коли разом виходимо на футбольне поле, відчуваю юнаком, який, здається, тільки-но вийшов на пік своєї спортивної форми.

– Зазвичай у футболіста і родина футбольна. Чи справедлива ця закономірність у твоїй сім'ї?

– Думаю, що справедлива. Разом із дружиною Оксаною виховуємо двох синів. Старшому Олегові вже 19 років, молодшому Романові виповнилося 15. Хлопці активно цікавляться футболом і вже демонструють хороші спортивні результати. До речі, сім'я в мене не лише футбольна, а й залізнична. Дружина Оксана працює на станції Львів оператором електронно-обчислювальних машин.

– Тож вона швидше за тебе прийшла працювати на залізницю?

– Напевно таки я швидше став залізничником, оскільки з 1984 по 1987 рік я навчався у Львівському залізничному училищі №1. Вже тоді я виступав за команду училища і навіть був задіяний за збірну України. Річ у тім, що фізвиховання в училищі було з футболом ухилом. Ми представляли спортивне товариство "Трудові резерви" і юнацька збірна товариства базувалася на 10-11 вихованцях нашого училища і ще кількох хлопцях із Донецька, Києва і тодішнього Ворошиловограда (Луганська).

– Часто професійні спортсмени мріють про продовження спортивної діяльності і після завершення активної кар'єри. Чи плануєш ти і надалі товаришувати з футболом?

– Хотілося б спробувати себе у якості дитячого футбольного тренера. Певні проекти в цьому напрямі вже є. Підтримую стосунки з ФК "Львів", де маю нагоду попрацювати з дітьми, тож поки набираюся досвіду.

Андрій ВЕЗДЕНКО
Фото автора та Ігоря ПАРАЩАКА

На фото вгорі: команда пасажирського вагонного депо Львів, (четвертий зліва у верхньому ряду) капітан Олег Яремчук

